Ч. 268. Второк 13 грудня (30 падолиста) 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З палати послів. — Справи парляментарні.

На суботнішнім засіданю палати послів по відповідях п. міністра просьвіти ґр. Штірґка, забрав голос п. міністер скарбу др. Білиньский. У відповіди на закид, що австро-угорский банк за мало уділяє кредиту стоваришеням заробковим і господарчим, заявив, що банк після статута мусить жадати ще другого доброго підпису. На Угорщині ту справу полагоджено корисно, бо є там центральний союз стоваришень. В Австриї попереднє правительство предложило закон о утвореню центрального союза стоваришень, однак закон з ріжних політичних причин не був ухвалений. Згадані стоваришеня в Австриї зорганізовані після країв. Не полишає ся отже нічого иншого, як або отворити велике стоваришенє центральне, або заложити кілька центральних стоваришень для поодиноких краєвих областий. П. Міністер підніс конечність усуненя трудностий в утвореню центральної каси тих стоваришень. Тоді австро-угорский банк буде міг уділяти спілкам дешевого кредиту. Мимо трудностий також і тепер о скілько можна уділяють банки таким спілкам кредиту.

Що до закиду, що не увзгляднює ся достаточно малих рукодільників, доказував п. міністер, що банк обовязаний кождий, хоч би найменший вексель приймити, коли вексель добрий. Банк то робить. Коли мимо того у нас менше є малих векслів як у Франциї, то причиною єсть то, що дрібні рукодільники, аби мати кредит в банку, мусять самі заслугувати на кредит а крім того мусять мати добрий підпис. Що до рільничих варрантів, видано закон поручаючий банкам приймати їх, але з незрозумілих причин варранти у нас зовсім приймили ся.

З черги промовляв п. Колішер і заявив ся також за принятєм банкового предложеня.

П. Хоц домагав ся, аби в надзираючій раді австро-угорского банку засідало крім 6 Німців і 6 Мадярів також 6 Славян.

По промові п. Колішера замкнено дискусию. Ческий посол Каліна поставив внесенє на замкненє засіданя і ствердженє числа послів. Президент Паттай замість піддати під голосованє внесенє Каліни о замкненє засіданя, піддав під голосованє внесенє иншого посла о замкненє дискусиї. То викликало в палаті велику бурю між ческими радикалами. З їх лав піднесли ся голосні крики і протести. Настав страшний крик, чеські посли розпочали оглушуючу обструкцию.

П. Каліна поставив на ново своє внесенє о замкненє засіданя і обчисленє комплєту. Ческі посли виходять з салі, Поляки також неприсутні. При голосованю показала ся недостача комплєту і президент серед крику социялістів, котрі докоряли християньско-суспільним неприсутностию, замкнув засіданє.

О слідуючім засіданю будуть посли повідомлені письменно. Має оно відбути сяві второк по полудни.

На суботнішнім засіданю угорского сойму в дальшій дискусиї буджетовій забрав голос п. Юшт і заявив, що не має довіря до правительства. Бесідник застеріг ся против закиду, немов би єго партия покинула войскові жаданя.

Ґр. Аппоній жалував ся, що новий ґубернатор Реки занехав звичаю, який єствує від часу конституцийної ери і не представив ся раді міскій в Реці. Розходить ся тут, після гадки бесідника, о правно-державний акт, бо є небезпечність, що таке поведенє причинить ся до схорватченя Реки. Вкінци заявив, що не має довіря до правительства.

Комисия для справ державних урядників відбула в суботу засіданє в присутности міністра внутрішних справ, котрий зложив таку заяву: Постанови правительственного предло-

ПОШУКУВАЧІ СКАРБІВ.

З американьского житя — А. Раймера.

(Конець).

Але в серци обох тих мужчин не було місця до роздумуваня над природою. Они думали лиш о скарбах, які мали надію знайти, а яких їм було дуже захотіло ся. Очи їх споглядали шукаючи по земли.

— Ідім же простісенько в сім напрямі, аж дійдемо до ріки — сказав Еванс. — Тоді удасть ся!

Мусїли часто прокладати собі дорогу. Висока трава і широке галузє молодих дерев, що сплітали ся з собою, спиняли їх в походї. Дерева ставали щораз більші, а спека сонця ішла на переміну зі значним холодом тіни. Наконець поробили ся з дерев стовпи, що підносили ся ніби якийсь зелений бальдахин безконечно високо. По пнях крутили ся і вили ся тисячі галапасних ростин, а поміж ним виставали із землі величезні корчі папороти і творили ніби парасолї, що пускали тінь на холодну землю. Ріжнобарвні папуги скакали по галузю і верещали, а з пнів звисали якісь дивного рода білі цьвіти.

Тінь ставала щораз темнійша. Еванс дрожав.

— Тут по тій спеці там майже таки студено.

— Я гадаю, що ми вже на добрій дорозї — сказав на то Гукер.

Нараз побачили серед темноти якусь прогалину, ще далеко від них віддалену. Та й зелень видавала ся там якась сьвіжійша, якась поблискуюча. Небавком зачули і шум води.

— То ріка. Видко, що ми вже близько неї — відозвав ся Еванс.

Ростинність над рікою була буйна. Поміжи корінєм тисячлітних величезних дерев виростали великі ще незнані ростини з поблискуючим листєм. Верх спокійної широкої води, яку тепер пошукувачі скарбів побачили перед собою, плавало широке круглаве листє і подібні до умича червонаво білі цьвіти. Ставнувши на березї оба мужчини обернули ся і подивили ся в холодну темряву ліса, що лежав поза ними.

— Ти казав — відозвав ся Еванс.

— Він казав, що то місце означує купа каміня.

Они глянули мовчки один по другім, а відтак пішли дальше вздовж берега розглядаючись довкола себе. Нараз пристанув Еванс мов би остовпілий.

— А то що за чорт? — сказав він.

Гукер подивив ся в ту сторону, куди тамтой показував пальцем.

— Щось синього — запримітив він.

То нараз показало ся щось між пнями. Еванс пізнав що то було.

Він пішов дальше наперед, аж можна вже було виразнійше побачити тіло, що належало до якоїсь сухої руки, котра пальцями обняла міцно держак від рискаля. То було тіло якогось Хінця, що лежало лицем до землї. Не було й сумніву, що той чоловік вже не жив. Оба мужчини приступили близше до себе і мовчки споглядали на трупа, що лежав на вільнім місци між деревами. Коло него лежав рискаль хіньского виробу, а трохи дальше розкинена купа каміня коло сьвіжо викопаної ями.

— Хтось був тут вже перед нами — промовив Гукер. Слова ті лиш з трудом видобули ся єму з груди. Еванс, що був дуже поблїд, почав як здурілий тупати ногами. Гукер приступив до витягненого трупа. Він побачив, що шия у него, руки і ноги в кістках були спухли. Ба! — сказав він і пустив ся до ями. Нараз крикнув до Еванса, котрий ішов поволи за ним: Ти дурний! Все в порядку! Скарб ще тут!

Відтак споглядав то на Хінця то на викопану яму. Еванс прибіг до него. Коло них лежало кілька штаб золота, які викопав був бідачиско Хінець. Він розгорнув землю руками і зачав витягати одну штабу за другою. Коли то робив, укололо єго якесь терне, що було між штабами. Він витягнув терне з пальця і витягнув прочі штаби із землї.

— Лиш золото або олово може бути таке тяжке! — сказав він урадований. — Гукер все ще споглядав на погибшого Хінця. Єму то з дива не сходило.

— То він хотів свого приятеля обікрасти! — сказав він показуючи пальцем на погибшого. — Він сам один зайшов сюди а якась їдовита змия смерть єму зробила... Я хотів би

женя в справі уреґульованя службових відносин державних урядників творять одну цілість. Влучено до него постанову про часовий аванс, щоби бодай низшим урядникам признати певне забезпечене поправи їх житєвих відносин. Але з уваги на відносини урядників до держави мусить правительственно підчеркнути певні сумніви що до часового авансу незалежно від виданя службової праґматики. Дисципліна то річ необхідна, а її не було би, якби підвладний знав, що гадка его настоятеля про него рівнодушна для его авансу. Длятого правительство обстає при своїм проєкті.

В дискусиї звернено ся против виводів міністра і зазначено, що з уваги на дорожню слід прийти з помочию урядникам.

Міністер Гертль, забравши другий раз голос, заявив, що переведене відповідного внесеня дало би вислий видаток о 15—17 мілїонів корон. Урядники ще переповнені давною доброю традициєю австрийскою і старають ся як найлїпше виповняти свою службу. Однак той ідеальний дух міг би утерпіти, якби законом установлено претенсиї до авансу.

Відтак приступлено до специяльної дебати. В найблизших днях наради будуть відбувати ся дальше.

З кінцем слідуючого тижня буде скликана ческо-німецка конференция. Німецкі посли з Чехії заіменують своїх делеґатів в понеділок. Конференцию скличе правительство в той спосіб, що президент міністрів вишле запрошеня до президий соймових клюбів німецкого і ческого, а они запросять делеґатів. На думку німецких послів президию має становити правительство, бо розходить ся о державну справу. Німецкі посли з Чехії заявляють, що не зійдуть з того становища.

Новинки.

Львів, дня 12-го грудня 1910.

— **Іменованя і перенесеня.** Пан Міністер справедливости переніс судиїв: Івана Янковского з Дрогобича до Чорткова і Теоф. Костецкого з Соколова до Бучача. — Старший радник будівництва з титулом радника Двору, Ром. Інґарден іменований радником Двору. Радники будівництва: Стан. Здобницкий, Вол. Скварчиньский і Вікт. Повьяяк іменовані старшими радниками будівництва в державній службі будівництва в Галичині.

— **Другий курс молочарско - сироварский** уряджує молочарско-сироварский Союз у Вижници в місцевости Старі Кути при гамошній молочарни. Провід курсу обійме п. Василь Павлюк інструктор молочарства при згаданім Союзї. Бажаючі взяти участь в курсї зволять зголосити ся на адресу: „**Дирекция молочарско - сироварского союза у Вижници**“ з приложенєм марки на відповідь. Всїх тих, що вже зголосили ся участи в згаданім курсї, повідомляє ся сею дорогою, що назвиска їх затягнено в реєстр учеників курсу, то і в своїм часї будуть повідомлені письменно про початок науки на курсї. Науки уділяє ся безплатно, лиш треба постарати ся о 2-місячне удержане, на що цїлком вистане 50 К а хто не вибагливий, що і менше. На курс приймає ся особи без ріжниці пола. До сего часу зголосило ся з Галичини 27 а з Буковини 5 осіб. Бажанем есть, щоби на курс зголосило ся як найбільше осіб. — Управа молочарско - сироварского курсу. (Старі Кути, Галичина).

— **Конкурс.** Головний Виділ Тов. „Просьвіта“ у Львові оголошує на основі статута фонду ім. Івана Череватенка конкурс на 2 премії по 250 кор. за написанє двох науково - популярних розвідок в українській мові. Конкурсові твори мають відповідати отсим вимогам: 1) Твори мусять бути оригінальні, нїгде ще не друковані, писані для широких мас народа, та мають популяризувати здобутки сьвітової науки. 2) Не можуть захвалювати неволї, панованя одного народу або громадского стану над другим, як також не можуть бути змісту конфесийного. 3) Українська мова творів мусить бути проста, зрозуміла кождому письменному Українцеви на всьому просторі, де живуть наші люди. 4) Твори не можуть бути обемом менші двох аркушів друку. Праці належить надсилати до Головного Виділу Тов. „Просьвіта“ у Львові до 31 грудня 1911. Власноручний підпис автора має бути поміщений в осібній запечатаній коверті. Премійований твір остає власностию автора, але друкуючи его, автор не має права робити відмін противних повисшим условинам. Вислід конкурсу оголосить Товариство в своїм часї. — За Гол. Виділ тов. „Просьвіта“ у Львові: Ів. Кивелюк, голова. Др. Ів. Брик, секретар.

— **Огні.** При кінци надолиста вибух огонь о 7 год. рано в Радаві ярославского пов. в млині належачім до гр. Стан. Семеньского і знищив зовсїм внутрішне уладжене і дах. Загальна шкода виносить около 40.000 К. — Дня 1 с. м. о 10 г. вечером знищив огонь до тла гумно і стайні приходскі в Пересітници березівского повіта. Загальна шкода в сумі 600 К була обезпечена. Причина огню незвістна.

— **Дрібні вісти.** При уряді почтовім в Сапевідску вижнім, стрийского повіта отвирає ся з нинїшним днем стация телеграфічна з обмеженою дневною службою. — Концесию на аптику в Монастирисках одержав магістер фармациї Гольденберґ. — Хорого на умі Маркуса Ґезеца з Бібрки, літ 24 придержано у Львові і віддано до комісарияту II части міста. — Мар. Горовіц, однорічний охотник 19 п. кр обор. відобрав собі житє вистрілом з карабіна. — Дня 6 с. м. знайдено в громаді Вовчківції збаразкого пов. замерзле тіло 15 лїтного наймита Ясіньского, котрий заблудив і замерз. — Дверник готелю Reunion дав знати на полїцию, що вкрав хтось Сам. Берґерови, купцеви з Відня, дві пачки пробок материй вартости 300 К. — В Манджуриї ширить ся в застрашаючий спосіб чума. В Петербурзї побоюють ся, що чума готова дістати ся в глубину Росиї і до столиці. — В Черніві підчас представленя в театрі застріляв ся в присїнку в очах своєї любки ст. прав Шапіра. Вистріл викликав в театрі такий переполох, що публика почала втїкати а в глоті потовчено кілька осіб. На щастє удало ся перепуджених успокоїти.

— **Нещасливі пригоди.** Дня 2 с. м. о 3 год. по полудни переїхав поспішний поїзд коло Давидова в львівскім повіті незвісгну женщину. — День перед тим о 12 год. в полудне підчас пере-

---

лиш знати, як він знайшов се місце! — Еванс важив золото в руцї. Що там кого може обходити погибший Хінець. Будемо мусїли по троха завозити на цїлєчину — сказав він а отсе тут на якийсь час закопати. Але як ми то занесемо на лодку? — Він здоймив із себе сурдут і розстелив на земли та кинув на него дві чи три штаби золота. Нараз почув він, що его вколола в руку й друга мала колючка терня.

— Тепер не можемо більше занести — говорив він. А відтак як би в приступі якогось гніву розкричав ся: Чогож ти так заєдно дивиш ся в одно місце? — Гукер обернув ся до него.

— Не можу дивити ся на него — і головою показав на трупа. — Він такий подібний до того, котрого ти...

— Пусте! — сказав Еванс. — Всї Хінцї подібні до себе. — Гукер подивив ся на него.

— Я его насамперед де поховаю, заким приложу рук до сего дїла.

— Не будь дурний, Гукерс — сказав на то Еванс. — Лиши тоту падлюку там, де лежить, вже его хтось поховає — і він засьміяв ся глумливо. Гукер не знав, що робити і як би чогось перепуджений водив очима по земли.

— Мене чогось страх бере від того чоловіка — сказав він з тиха.

— Річ тепер в тім — сказав Еванс — що зробимо з тим золотом! Чи якусь часть знов тут закопати, чи занести все поволи на лодку? — Гукер водив блудними очима поміж грубими пнями а відтак зняв очи в гору на зелені вершки. Аж задрожав знову, коли его очи стрітили синього трупа Хінця.

— Що з тобою, чоловіче? — спитав Еванс сердито. — Чи ти на вид того сотворіня з розуму війшов?

— Забираймо золото чим борше — скаже — сказав Гукер наконець. Він взяв за кінці сурдута одного боку а Еванс з другого боку і так двигнули золото з місця.

— Кудиж іти? — спитав Гукер. — До лодки?

— Дивна річ — відозвав ся Еванс, коли уйшли кілька кроків — але мене ще болять руки від того весловання! Якесь лихо! — сказав він знов по хвили. — Алеж то болять! Мушу спочити! — Поклали сурдут на землю. Лице Еванса стало біле як стіна а на чоло виступили дрібні каплї поту. — Тут душно в лїсї — сказав він і нараз зачав знов чогось без причини сердити ся: І що то доброго, ждати тут цїлий день! Поможи менї, кажу. Ти бо якийсь як той сновида, від коли ти побачив трупа того Хінця! — Гукер лиш видивив ся на свого товариша. Поміг підняти сурдуть зі штабами золота і так ішли може сто кроків дальше. Еванс зачав тяжко віддихати.

— Чи ти нїмий, що не відзиваєш ся? — сказав він.

— Що тобі — спитав тепер Гукер. Еванс спотикнув ся і нараз заклявши, кинув сурдут від себе. На хвильку витріщив очи на Гукера а відтак застогнавши, зловив ся за груди. — Не приступай до мене! — сказав і опер ся об дерево. Відтак сказав сильнїйшим голосом: Менї зараз полекшає. Нараз не міг вже удержати ся і звалив ся на землю під дерево а его тодї скорчило і зачало ним конвульсийно кидати. Лице ему з болю викривило ся. Гукер приступив до него.

— Не руш мене! Не дотикай ся мене! — простогнав Еванс, завмираючим голосом. — Позбирай золото назад до сурдута.

— Чи можу що для тебе зробити? — спитав Гукер.

— Позбирай золото назад до сурдута! — Коли Гукер хотів підняти штабу, вчув, що его щось укололо в пушку великого пальця. Він подивив ся на свою руку і побачив терне в пущі.

Аж рот отворив і очи вибалушив. Не міг ані слова промовити, лиш дивив ся стовпом на малу колючку. Відтак глянув на Еванса, що лежав на земли мов би якась покручена і скорчена маса. Він споглядав поміж дерева на то місце, де в сїрій тїни лежав труп Хінця. Тепер прийшли ему на гадку тоті малі значки на однім розї карти і в однїй хвили він їх зрозумів.

— Господи, ратуй мене! — сказав він. Бо тоті колючки були подібні до тих, які Даяки, жителї острова Борнео затроюють і пускають на людий крізь свої дула звані „сіпеш“. Аж тепер понимав він, що мав Хінець Чанґ-ґі на думці, коли говорив з такою певностию о безпечности свого скарбу. Тепер вже розумів, длячого Хінче так зробно усьміхав ся.

— Евансе! — закликав він. Але Еванс вже не відзивав ся, лежав без памяти і ще лиш ним судорожно кидало і чобіт его тер ся об дерево. Впрочім глубока тишина залягала ліс. Відтак зачав Гукер мов скажений висисати мале червоне пятно на своїм пальци; хотів бороти ся о своє житє. Нараз відчув, як его руки і плечі заболїли а пальцї лиш з трудом міг зігнути. Він то знав, що то вже конець ему приходить. Призадумав ся і присївши коло купи золота, підпер голову руками, спер лїкті на колїна і вдивив ся на покорчене тїло свого товариша, котре все ще кидало ся в послїдних судорогах. І знов прийшов ему на гадку той Чанґ-ґі, як він злобно шкірив зуби.

Високо понад ним легкий вітерець порушав зеленими вершками дерев а білі листочки якихсь незвістних цьвітів спадали поволи серед сумерку на землю.

сування возів на бічнім шляху в Стрию наїхали вози на переходячу через шлях Марию Шульцову, жінку робітника, котра згинула на місци.

— **Посмертна згадка.** П. Евг. Бородиевич присьвячуе в „Ділі" посмертну згадку бл. п. Петрови Дідичеви, а що ми колись мали нагоду бачити покійника яко дірігента славного колись денисівского хору, то прилучаемо ся до сеї згадки і повгаряемо еї в повнім змісті: „Дня 15 падолиста с. р. відбули ся в Денисові величаві похорони: ото Денисівці відпроваджували на місце вічного супочинку свого співака і дірігента хору, Петра Дідича. Кому незвістні виступи славного колись денисівского хору, основаного бл. п. о. Осипом Вітошиньским! Всюди виступав его дірігентом бл. п. П. Дідич. Вже яко малий хлопчина зраджував він немалий музикально-сьпівацкий талан. Се звернуло увагу пок. о. Вітошиньского і вже як молодець став дірігентом хору. Він зорганізував хори в Бережанах і в Пукові, причім визначив ся великою ініциятивою, енергією і посьвятою, тож не диво, що смерть пок. Петра Дідича викликала глубокий жаль у тих, що его знали. Земля нехай буде єму легкою!"

— **Добре будують.** В середу вечером минулого тижня завалила ся в новій каменици „Kół-ok rolnicz-ых" при ул. Коперника ч. 11 під тягаром снігу часть даху, а внаслідок того зробила ся діра в стели третого поверха над помешканем адвоката дра Вестрайха. Майже ціла стеля розмокла. — Громада міста Кракова скінчила будову технічно-промислового музея при ул. Смоленскій. В четвер около 10 години вечером дав ся чути сильний гук у нутрі будинку. Здогадуючись, що мусіла наступити якась катастрофа, сусідні мешканці покликали пожарну сторожу, котра війшла до середини і сконстатувала, що в подвірю завалила ся триповерхова офіцина музея. Причиною катастрофи була мабуть хибна конструкция даху, бо насамперед чути було дзвінкий гук дахівок і ломіт дерева. Під напором бальків і дахівок завалила ся стіна, пориваючи за собою стелі, котрі розпали ся в дрібні кусники. Зверхна стіна впала на подвіре і засипала его купою румовища. Довгість развалин сягае на 18 метрів. Будинок був зверху вовсім готовий, а викінчувано его в середині. Лиш длятого, що катастрофа настала в ночи, з людий ніхто не згинув. Шкоду внаслідок сеї катастрофи обчисляють що найменше на 20.000 кор.

— **За фальшоване шкільних сьвідоцтв.** Перед карним судом у Львові відбула ся минувшого тижня розправа о фальшоване шкільних сьвідоцтв. Завязала ся була формальна спілка, котру творили терциян IV. ґімназиї у Львові, Антін Кліш, емерит. управитель школи в Старім Селі, Станислав Жураковский і муляр Ян Зайонц. Той послідний був головним махером і доставником сьвідоцтв укінченя 4 кляси народної школи в Мостисках. Фальшовані сьвідоцтва продавано зарібникам, що старали ся о посади робітників або слуг при зелізници. Дізнав ся про се случайно жандарм із Судової Вишні і розпочав доходжене. Вислідив наперед Зайонца, котрий признав ся, що сфальшував при помочи инших около 40 таких сьвідоцтв. Однак вислїджено лише сімох із зелізничої служби, що користали із сьвідоцтв, вироблених спілкою. В двох випадках фальшував сьвідоцтва Жураковский. Державна прокуратория обжалувала о злочин обманьства всіх трох, Жураковского, Кліша і Зайонца а крім того робітників і зелізничих слуг: Ів. Сподарика, Стеф. Лопуского, Дм. Когутиньского, Иосифа Вершнера, Ів. Воляньского, Ів. Марущака і Ів. Коменду. Справа закінчила ся слідуючим вироком: Трибунал признав виноватими обманьства і засудив муляря Яна Зайонца на 5 місяців тяжкої вязниці, заостреної постом що тиждня; терцияна ґімназияльного Ант. Кліша на 4 місяці тяжкої вязниці, заостреної постом що тиждня; емеритов. управителя школи в Старім Селі Станисл. Жураковского на 2 місяці тяжкої вязниці з постом що місяця. З прочих обжалованих, котрі користали зі сьвідоцтв, доставлюваних їм повисшою трійкою, засуджено: Стеф. Лопуского, Дм. Когутиньского і Иос. Вершнера кождого на один місяць тяжкої вязниці з постом що тиждня. Ів. Сподарика, Ів. Воляньского, Ів. Марущака і Ів. Коменду увільнено.

— **Відгомін ченстоховского злочину.** Розправа в процесі Мацоха, як зачувати, мае відбути ся перед судом карним в Петрикові аж в осени 1911 р. — З Ченстохови доносять нині: Позістаючий в слідстві о. Базилї Олесїньский написав письмо до ігумена монастиря, о. Вельоньского з жаданем виданя єму сьвідоцтва за кільканайцятьлітну працю в монастири і винагороди 9000 рублів яко заплату за праці в монастирі і для монастиря. — Варшавский ґен.-ґубернатор відмовив затвердженя нового візитатора монастирів в куявско-калискій епархії о. пралата Стопержиньского зі взгляду на справу ясноґурску, яка тепер есть предметом доходжень.

† **Померли:** Кикилія з Величків Ґуґлевичева, вдовиця по о. Івані, містодекані городецкім, пароху Лозини, успокоїла ся дня 4 грудня в 78 р. житя в Монастирци. — Мария Мочульска, родом з Корчина, сокальского повіта, б. семінаристка, померла в Новім Порці дня 29 жовтня в 22 р. житя.

Телеґрами.

Петербург 12 грудня. Сенат ухвалив, що бувший ґрадоначальник московский Райнбот і его помічник Коротков мають бути поставлені перед суд за надужитя в урядованю.

Льондон 12 грудня. Доси знаний слідуючий вислід виборів: 183 лїбералів, 326 унїоністів. Число прочих партий незмінене.

Атини 12 грудня. Вчера відбули ся вибори до народних зборів. Вислід буде знаний аж за кілька днів.

Париж 12 грудня. Аґентия Гаваса одержала з Ріо де Жанейро депешу, надану 11 с. м. о 3 год. 55 мін. по полудни: Нині о 5 год. рано заалярмувала місто сильна канонада. Збунтована залога корабля „Rio grande do Sul" почала бомбардувати місто. Батериї з фортів відповіли огнем. Бомбардоване тревае дальше. В місті великий переполох. Всюди видко утікаючих, серед них богато ранених.

Мадрид 12 грудня. Повени і бурі не устають. Ріка Ґвадалькивір залила низше положені части міста Севіллї. Вода забрала богато мостів. Доносять о многих случаях утопленя.

Ріо де Жанейро 12 грудня. Підчас бомбардованя острова Дас Кабрас батериї на суши помагали военним кораблям. О 3 год. 50 мін. пополудни в суботу здержано огонь, бо ворохобники просили о застановлене военних кроків до пів до 11 год. в ночи, щоби забрати ранених. О 11 год. в ночи розпочала ся стрільба знову. Коли ворохобники не піддадуть ся, возьмуть ся до них приступом. Ворохобники потерпіли вже великі страти.

Ріо де Жанейро 12 грудня. Минулої ночи бунтівники хотіли втечи; богато з них зловлено. Правительственне войско обсадило нині рано остров Кобрас. Немногі повстанці, які ще там були, не ставили зовсім опору. В місті рух нормальний.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди посьпішні визначені грубим друком. Нічні години від 6·00 вечером до 5·59 рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: 2·30, 8·55, 1·15, 1·30, 8·40, 7·27 10·10, 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, 2·15, 5·40, 10·30.
З Черновець: 12·20, 5·45*), 8·05, 10·21**, 2·05, 5·53, 6·35, 9·50.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*), 11·03
*) Від 19/6 до 11/9 в неділї і р. сьвята.
З Самбора: 8·00, 9·58, 2·00, 9·00
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00·
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, 2·00, 5·17, 10·13.
З Підгаєць: 10·54, 9.44.
З Винник: 6·29, 7·26, 11·55*).
*) Лиш в середу і суботу.

На Личаків:

З Підгаєць: 10·36, 9·27.
З Винник: 7·08, 6·11, 11·38 *).
*) Лиш в середу і суботу.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: 12·45, 3·55, 6·04, 8·25, 8·40, 2·45, 3·15, 6·55, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, 2·18, 8·10, 11·10, 11·32.
До Черновець: 2·50, 6·10, 9·10, 9·35, 2·23, 10·38, 2·52 *), 5·59 **).
*) До Станиславова. **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·25, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·35 *).
*) До Рави рускої лиш в неділї.
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16·

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·35, 11·00, 2·31, 8·23, 11·32.
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Винник: 1·30, 10·30 *).
*) Лиш в середу і суботу.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 6·50.
До Винник: 1·49, 10·54 *).
*) Лиш в середу і суботу.

За редакцию відповідае: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недоляда. (Телефона ч. 527)